

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

2. Commendatio sanctæ societatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

35. moral.
cap. 12.

Matth. 16.
Isa. 18.

1. Reg. 2.
Eccl. 10.

quisque citius placat: quanto repressa sui arbitrij superbia, gladio præcepti se immolat. Per obedientiam Deus homini perfectè dominatur. Qui hanc promittit, dominio suo se exuit: & illum qui locum Dei tenet, in possessionem sui ipsius ponit. Si quis vult post me venire, abneget seipsum. Per hanc Deus glorificatur. Si glorificaueris eum, dum non facis vias tuas, & non inuenitur voluntas tua, vt loquaris sermonem tunc delectaberis super domino, &c. Multum glorificat Deum verus obediens, qui paratus est facere eius beneplacitum, etiam si mandatur per vilem personam; ideo meritò ab eo glorificabitur. Quicumque honorificabit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles. Semen hominum honorificabitur hoc, quod timet Deum: semen autem hoc non honorabitur, quod præterit mandata Domini.

De commendatione sanctæ societatis.

CAPVT II.

AD commendationem sanctæ societatis attendendum, quòd desideranti propriam salutem societas mala valde est fugienda, solitè timenda, societas bona amanda & eligenda. De periculo societatis malæ require sup. lib. 1. cap. 8. Qui mundum relinquit timore periculo societatis, valde insipienter agit, si scienter claustrum dissolutum eligat: vel si postquam futurum talis claustrum cognouerit, ibi remaneat. Societas multum iuuat ad salutem, si bona sit: multum impedit, si mala sit; & tanto societas periculiosior, quanto maior. Vnde cum maximè

fit societas religionis, difficilius saluatur aliquis in religione dissoluta, quàm in seculo. Periculum suum videtur amare, qui nauem religionis intrat, quam conspicit perire: vel hoc cognito, vult ibi remanere. Talis meritò perit. Qui amat periculum, in illo peribit. Qui claustrum corruptum intrat, cito ibi corrumpitur, etiamsi ante erat bonus. Sapiens: Sincerum nisi sit vas, quodcunque infundis acersit. Si modicum fermenti totam massam corrumpit, quanto magis multum fermentum modicam massam corrumpit? Difficile est bonitatem vnius, malitiæ multitudinis resistere. Parua allocutio serpentis mulieri primæ occasio fuit mortis: & societas mulieris virum corrumpit. Non est societas mala sine diabolo, nec bona sine Deo. Vbi duo vel tres congregati sunt in nomine meo, in medio eorum sum. Qui societatem malam amat, diaboli societatem videtur amare. Timenda est solitudo, maximè homini infirmo & inexperto. Non est bonum hominem esse solum. Væ soli. Cùm non fit homo sine mali suggestore & impugnatore, non est ei tutum esse sine consultore, custode & adiutore. Bernardus cuidam moniali volenti transire à congregatione ad eremum: volenti, inquit, perperam agere, & desertum abundantiam habet, & nemus umbram, & solitudo silentium. Malum quod nemo videt, nemo arguit. Vbi non timetur reprehensor, securus accedit tentator, & facilius perpetratur iniquitas. Idem. Audiant qui sine præceptore vias vitæ aggredi non formidant: ipsi sibi existentes discipuli & magistri. Seductori dat

*Eccl. 1.**1. Cor. 5.**Gen. 3.**Matth. 18.**Gen. 2.**Eccl. 4.**Epist. 115.**parum ante mediũ.*

Q

ma-

*Serm. 77.**Super Cant.**à medio.**Eccl. 4.*

manum, qui dare dissimulat præceptori. Ei qui dimittit oues in pascua sine custode, pastor est non ouium, sed luporum. Melius est duos esse simul, quàm vnum. Quod status sanctæ societatis præligendus sit statui solitudinis, ostendi potest per hoc, quòd ad creaturam duo pertinent scilicet bonum dare alteri, & recipere ab altero. Habet enim vim actiuam & passiuam, collocatiuam, & susceptiuam: & quantum ad vtrumque melius est esse duo simul quàm vnum. Si ille qui est in multitudine, habet aliquam gratiam, gratia illa pluribus proficit. Si solus esset oculus, perurum proderet visus eius. Nunc verò cetera membra corporis habent in eo, quantum necesse est eis. Manus enim & pedes per eum in sua operatione diriguntur. Visu etiã aliqua noxia vel salubria olfactui, gustui, auditui, perpeduntur. Et societate etiam cæterorum membrorum multa bona recipit oculus. Si solus esset, multis indigeret, vt ambulatione ad appropinquandum his quæ desiderat: quæ appropinquatio fit pedibus. Indigeret etiam attrectatione, quam habet in manibus: item discretionem noxiorum, quæ retro appropinquant: quæ habetur ex auditu. Discretionem foetoris aëris corrupti, quæ habetur ex olfactu. Sustentatione, quæ habetur ex gustu. Sic homo ex societate bona multa bona recipit. Multa enim necessaria corpori vel animæ, quæ non habet in se, habet in sociis suis. Et possumus tangere duodecim emolumenta, quæ habentur ex societate bona. Primum est Dei indulgentia. Parcitur enim ei aliquãdo à morte, vel alia pena, quã meruit, gratia societatis. Vnde dicit Dns

Abraham

Abrahe: Si inuenero quinquaginta iustos in me- *Gen. 18.*
 dio ciuitatis, dimittā omni loco propter eos. Se-
 cundum est sanctificatio seu gratiæ susceptio.
 Carbo mortuus cum uiuis positus uiuificatur, &
 peccator in societate bona iustificatur. Cū san-
 cto sanctus eris. Sanctificatur vir infidelis p mu-
 lierem fidelem. Quāto magis multitudo bono- *1. Cor. 7.*
 rum vni malo sanctificationis occasio erit? Ter-
 tium est prouocatio ad proficiendum. Si aliquis
 tepidus est in societate bona, exemplo aliorum
 accenditur, & feruēs efficitur. Si solus est, rema-
 net in tepiditate sua. Vnus quomodo calefiet? *Eccl. 4.*
 Quartū est fulcimentū. Si vnus ex nimia debili-
 tate, vel oneris magnitudine, vel cōtinua hostis
 impulsione casui appropinquat, ab aliis sustēta-
 tur. Si vn⁹ ceciderit, (hoc est, casui appropinqua- *Ibid.*
 uerit) ab altero fulcietur. Quintū est subleuatio: *Ibid.*
 si cōtingat eum omnino cadere. Si ille qui solus
 est cadat, nō habet subleuātem: ideo vā illi. Sex-
 tum est custodia, qui in bona societate est, quasi
 plenus oculis ante & retro. Si aliquod malum in
 eo appareat, ostenditur ei, vel prælato qui habet
 eum corrigere. Erubescencia & reuerentia alio-
 rum à multis malis refrenatur: & sic fratres qui
 sunt vnus congregationis, mutuò se custodi-
 unt. August. in regu. Quando simul estis in Ec- *In 3. reg. cir-*
 clesia, & vbicunque sunt scēminæ, inuicem, pu- *ca med. sl-*
 dicitiam vestram custodite. Deus enim qui ha- *lius.*
 bitat in vobis, etiam isto modo custodiet vos ex
 vobis. Societas bona terribilis est hostibus, vt
 castrorū acies ordinata. Septimum est eruditio.
 Qui enim est in societate, cōsiliū habet & do-
 cētrinam ab aliis, quod multum necessarium est

Q 2 ei

Pro. 24.
Ibid. 12.
Eccl. 6lt.
Eccl. 18.
Pro. 18.
Eccl. 4.
Matth. 18.
Lib. 3. pa-
stor. cap. 11.

ei qui incendit per semitam viæ religioſæ, vbi error multos impedit à profectu, ſicut filij Iſrael errauerunt in deſerto. Erit ſalus, vbi multa conſilia ſunt. Doctrina bona dabit gratiam. Octauum eſt exhortatio, quæ pigris eſt neceſſaria, qua ad bonum ſtimulentur; Verba ſapientum quaſi ſtimuli. Nonum eſt conſolatio ſpiritualis, quæ multum eſt neceſſaria his qui carnalem delectationem renuunt, & conſolatione diuina nondum digni ſunt. Multum valet verbum conſolationis contra æſtum tribulationis. Nonum ardorem refrigerabit ros, & verbum melius quàm datum? Decimum eſt victoria de hoſte. Frater qui adiuuatur à fratre, quaſi ciuitas ſirma. Si quiſpiam præualuerit contra vnum, duo reſiſtent ei. Vndecimum eſt exauditio in oratione. Si duo ex vobis conſenſerint ſuper terram, de omni re quamcunque petierint, fiet illis à patre meo. Deus multoties exaudit multitudinem, quando vnum non exaudiret. Duo decimum congratulatio. Non ſolum bonum fratres habitare in vnum, imò iucundum. Charitas quæ veritati congaudet, in ſocietate bonorum & magna multam materiam gaudij & recipere præbet. Ratione congratulationis, omnia bona dicuntur eſſe charitatis. Gregorius. Penſentis vidi quantum bonum eſt charitas, quæ ſine labore noſtro aliena bona noſtra facit. Conuenientiſſimus modus acquirendi bonorum abundantiam, eſt per ſocietatem. O quantum bonum eſt materiæ, ex ſocietate formæ. Quantum bonum eſt carni ex ſocietate animi. Quantum bonum eſt humanæ naturæ ex ſocietate diuine nature

naturæ cum humana in Christi persona. Quantum bonum est electis & hominibus & angelis, ex societate beata, quam habent cum Deo. Et notandum quod qui est in bona societate, habet inde emolumentum, & in vita, & in morte & post mortem. De emolumentis quæ habet in vita, satis patet ex prædictis. Emolumentum quod habet in morte, est securitas. Securior est transitus per locū periculosum cum societate, quàm sine societate. Vnde cū transitus mortis valde sit periculosus, magna securitas est illi, quem bona societas in morte orationib⁹ iuuat. Transitum istum timebat Bernardus cū dicebat in meditat. suis. O anima mea, quis erit ille pavor, cū tibi occurentia cateruatim illa teterrima monstra videbis? Emolumentum post mortem est fratrum subuentio. Qui in sancta societate est, quando moritur, ipse in suis fratribus viuit, qui ei post mortem suffragamur.

*Quàm necessaria sit sociabilitas illi qui est
in religione.*

CAPVT III.

Commendato statu viuientium sub obedientia, & in societate, ostendendū est, quàm necessaria sit sociabilitas illi qui in societate secundum professionem suam semper debet viuere. Sociabilitatem verò intelligo gratiam habendi se debito modo cum proximo. Quæ autem ad hanc sociabilitatem pertineant, in parte ostendit Bernardus his verbis: Arbitror quòd tu qui in congregatione es, bene viuis, si ordi-

*Serm. 1. in
fest. Apost.
Pet. et Pau.
post med.*

Q₃ nabi-